

Hồi 377**Cản tận sát tuyệt**

Yến Phi gặp Thác Bạt Khuê trên một ngọn đồi nhỏ cách Tham Hợp pha chừng ba dặm. Dưới sự hộ vệ của hơn mười tướng lĩnh thân vệ, Thác Bạt Khuê thần thái ngời ngời dõi mắt nhìn về phía Trường Thành.

Yến Phi không khỏi bồi hồi kích động.

Thác Bạt Khuê đã xác lập được địa vị của y ở phương Bắc, trở thành lực lượng mạnh nhất trên đại thảo nguyên. Trong tình thế kẻ nào không tuân theo y, kẻ ấy sẽ thân bại tộc vong này, lực lượng của gã lại càng không ngừng lớn mạnh.

Năm nay Thác Bạt Khuê mới hai mươi lăm tuổi mà đã giành được chiến quả huy hoàng, tạo dựng nên quốc thế mạnh hơn cả Đại quốc thuở trước.

Nhìn về đại thế, trận chiến này Thác Bạt Khuê không hề phạm bất cứ sai lầm nào, trước là tránh mũi nhọn của địch, tiếp tục lại lợi dụng nhược điểm về tính cách của Mộ Dung Bảo, dụ tên tiểu tử nóng nảy này vào sâu trong lãnh địa của mình, rồi hoàn toàn khống chế chủ động. Đến khi Mộ Dung Bảo trúng kế trở về Trung Sơn, thì bại cục của hắn coi như đã định.

Ky binh ưu việt xuất thân mã tặc của Thác Bạt tộc được nhân vật hùng tài đại lược như Thác Bạt Khuê chỉ huy, đã trở thành lực lượng quân sự có thể kháng cự lại với Mộ Dung Thùy. Cho dù Mộ Dung Thùy quốc lực dồi dào, cũng không dám khinh cử vọng động mà xuất thành tấn công Thác Bạt Khuê.

Đương nhiên là Thác Bạt Khuê không thỏa mãn với thành tựu hiện giờ, y sẽ vượt Trường Thành khiêu chiến với Mộ Dung Thùy xưa nay chưa từng thất bại, để quyết định xem Trung Nguyên thuộc về ai.

Thác Bạt Khuê đứng từ xa đã nhìn thấy chàng, liền cùng chúng tướng phi ngựa xuống đón tiếp.

Song mục Thác Bạt Khuê sáng rực lên, cười ha hả nói: "Hảo huynh đệ của ta! Chúng ta thắng rồi! Hơn nữa còn là thắng lợi triệt để nữa!".

Nói xong liền tung mình xuống ngựa, lẳng không lao đến, ôm chặt lấy Yến Phi.

Chúng tướng thúc ngựa dừng lại, ái kị của Thác Bạt Khuê một mình chạy đến bên cạnh hai người, hí lên khe khẽ, như cũng hiểu được chủ tử đang vui mừng.

Yến Phi cảm nhận được nhiệt huyết đang sôi lên bùng bùng trong cơ thể Thác Bạt Khuê.

Từ khi hiểu chuyện đến giờ, Thác Bạt Khuê luôn mong mỗi có ngày hôm nay, giờ đây ước mơ đã trở thành sự thực, Yến Phi cảm nhận được tâm trạng của hảo huynh đệ mình. Thành quả của trận này thật không dễ gì có được, không biết y đã bao nhiêu đêm dài không ngủ? Đã trải qua bao nhiêu lo âu, bao nhiêu sợ hãi?

Thác Bạt Khuê buông chàng ra, nắm chặt lấy hai vai, mừng rỡ nhìn thẳng vào mắt chàng.

Yến Phi nhìn về phía chúng tướng, bất ngờ phát hiện ra thần tình chúng nhân đều hết sức kỳ lạ, Thôi Hoàn lại càng cúi gằm mặt, cơ hồ như không dám tiếp xúc với ánh mắt của chàng vậy.

Yến Phi thoáng động tâm, hỏi: "Bắt được bao nhiêu người?"

Thác Bạt Khuê cười ha hả nói: "Ta đã nói không lưu tù binh là không lưu tù binh, lẽ nào chỉ nói chơi thôi?"

Yến Phi thầm cảm thấy gai gai người, nhớ đến bao nhiêu quân Yên nhảy xuống Tham Hợp hồ, những người này chắc chắn đều đã thúc thủ chịu trói, lẽ nào Thác Bạt Khuê đã giết sạch tất cả bọn họ?

Thác Bạt Khuê nói lảng sang chuyện khác: "Giờ đây khí thế chúng ta đang hùng hực như mặt trời chính ngọ, tất phải thừa cơ truy kích, đánh thẳng đến Bình Thành, Nhạn Môn, người có thay đổi chủ ý, cùng đi với ta một chuyến không?"

Yến Phi lắc đầu cười khổ: "Sao ngươi không hỏi ta có giết chết Mộ Dung Bảo hay không?"

Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: "Tình hình trước mắt thì sinh tử của Mộ Dung Bảo đã không còn quan trọng nữa, có phải hấn thoát rồi không?"

Yến Phi khẽ gật đầu, lại càng khẳng định Thác Bạt Khuê đã cố ý tách chàng ra khỏi chiến trường, hòng đem toàn bộ hàng binh đi xử quyết.

Nếu chàng có mặt ở đó, đương nhiên sẽ ngăn cản chuyện tàn nhẫn bắt nhân đó. Vì phục quốc, vì tranh thiên hạ, Thác Bạt Khuê quyết sẽ không mềm lòng như vậy.

Nhưng chuyện đã đến nước này, chàng còn có thể nói gì nữa.

Thác Bạt Khuê cười cười nói: "Coi như tên tiểu tử đó mạng lớn, sau này ta sẽ đích thân lấy mạng hắn, chắc sẽ càng thống khoái hơn. Được rồi! Huỳnh đệ, ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta!".

Tâm trạng Yến Phi không hiểu sao lại trở nên hết sức chán nản, chàng lắc đầu nói: "Ta phải lập tức trở về Biên Hoang Tập, đành chia tay với ngươi ở đây vậy. Nhớ là hãy giữ liên lạc chặt chẽ với Biên Hoang Tập, bất cứ lúc nào ngươi cũng sẽ nhận được tin hỏa tốc của ta. Hiểu chưa?".

Thác Bạt Khuê gật đầu nói: "Hiểu rồi".

Kể đó lại ghé miệng sát tai chàng nói: "Ta cũng hy vọng ngươi hiểu, vì tương lai của Thác Bạt tộc, mỗi huyết cừu giết đệ đệ của ta, mỗi hận Kỷ mỹ nhân bị bắt của ngươi, chúng ta phải tận dụng tất cả mọi cơ hội để đánh ngã Mộ Dung Thùy, không được phép có bất cứ sai lầm nào, lại càng không được lưu tình. Bởi Mộ Dung Thùy cũng không nhân nghĩa với ngươi đâu. Chiến trường xưa nay là vậy. Đây là thời loạn thế, mạnh được yếu thua, không phải ngươi chết thì là ta chết. Để có được thắng lợi cuối cùng, giữa chúng ta cần phải có một người bất chấp tất cả, làm một kẻ lang độc vô tình. Đây là con đường duy nhất để thắng lợi, đặt chân lên con đường này thì không được phép do dự, chỉ có thể kiên trì bước đến hơi thở cuối cùng mà thôi".

Nói xong liền buông chàng ra, hét lớn: "Ngựa đâu!".

Yến Phi cản lại nói: "Ta đi bộ tiện hơn".

Thác Bạt Khuê lại nắm chặt hai tay chàng, khích động nói: "Bất luận thế nào! Thác Bạt Khuê và Yến Phi vĩnh viễn cũng là hảo huynh đệ!".

Yến Phi nắm chặt tay y, thấp giọng nói: "Bảo trọng!".

Nói xong, liền quay người đi về phía nam.

oOo

Trác Cuồng Sinh ngủ đến chính Ngọ mới tỉnh lại, đi qua Thuyết Thư quán, đang định sang xem Biên Hoang Đăng vương Tra Trọng Tín làm ăn thế nào thì đột nhiên có khách, không ngờ chính là Lưu Mục Chi.

Trác Cuồng Sinh rất hảo cảm với con người này, lại hân thưởng tài trí và tu dưỡng của y, cứ cảm thấy trước mắt tuy y hoài tài bất ngộ, nhưng rồi sẽ có một ngày y thực hiện được hoài bão, chứ tuyệt đối không phải loài cá trong ao tù.

Bèn cười cười với y: “Lưu tiên sinh, mời ngồi!”.

Lưu Mục Chi ngồi xuống một chiếc ghế ở hàng đầu tiên, vui vẻ nói: “Trác quán chủ có thể thuyết thư cho ta một màn miễn phí không? Vì đồng cuối cùng cả ta đã tiêu vào ‘nhất tiền trầm Ẩn Long’ của huỳnh rồi”.

Trác Cuồng Sinh ngồi xuống thuyết thư đài, đối mặt với Lưu Lao Chi, cười cười đáp: “Thì ra Lưu tiên sinh lại nghèo đến vậy, có điều cũng không cần lo lắng, người đến Biên Hoang Tập đa phần đều nghèo rớt mùng tơi, nhưng ngày sau hiển hách thành đạt cũng không ít người, Biên Hoang này chính là nơi đâu đâu cũng có thể kiếm được tiền. Nếu Lưu tiên sinh không ngại, có thể ở đây kể chuyện kiếm tiền, tạm ẩn nhẫn chờ thời cơ cũng được”.

Lưu Mục Chi cười cười nói: “Đa tạ Trác quán chủ tặng than giữa trời tuyết lạnh, khiến tại hạ thật không uống một phen đến đây”.

Trác Cuồng Sinh vuốt râu cười cười nói: “Ta đương nhiên hiểu Lưu tiên sinh chí không ở đây, mà tiên sinh cảm thấy không uống một phen đến Biên Hoang Tập này cũng không phải vì Trác Cuồng Sinh ta! Ha! Lưu tiên sinh muốn nghe màn nào? Bản quán có tứ đại thư bảo, Lưu tiên sinh đã nghe một, còn lại ‘Biên Hoang Đại Chiến’, ‘Phì Thủy Chi Chiến’ và ‘Tiểu Bạch Nhạn Chi Luyến’, Lưu tiên sinh hứng thú với màn nào đây?”.

Lưu Mục Chi mỉm cười nói: “Ta muốn nghe một câu chuyện chưa xảy ra, tên là ‘Tấn Thất Chi Loạn’ được không?”.

Trác Cuồng Sinh cười dài: “Lưu tiên sinh đã xem Thiên huyết, dù là không đoán ra quá trình Tấn thất đại loạn, chắc cũng nắm được kết cục cuối cùng rồi chứ? Chim khôn chọn cành mà đậu, Lưu tiên sinh còn do dự gì nữa?”.

Lưu Mục Chi ung dung đáp: “Trác quán chủ lượng thứ cho ta là kẻ đa tâm, Lưu Dự nhất tiền trầm Ẩn Long có thể là sự thực, Thiên huyết cũng có thể là sự thực, vấn đề là hai chuyện này có xảy ra cùng một lúc hay không thì không ai dám khẳng định cả. Vì vậy ta cần phải làm rõ xem Lưu Dự là người thế nào, rồi mới có thể quyết định xem có nên lưu lại đây làm một thuyết thư tiên sinh sống nốt cuộc đời còn lại một cách hoan hoan lạc lạc hay là mạo hiểm rước mối họa sát thân vào người mà đi theo người có thể là chân mệnh thiên tử”.

Trác Cuồng Sinh nói; “Lưu tiên sinh muốn hiểu chuyện gì?”.

Lưu Mục Chi hùng hồn nói: “Hiện giờ Nam phương đã đại loạn, phương Bắc Điều Trường hùng bá Quan trung, Mộ Dung Thùy xưng hùng quan ngoại, cục thế tạm thời chia hai, nhưng cả hai đều chưa thể khống chế cục diện. Chính vì quân hùng phương Bắc còn đang bận rộn tranh giành, nên các thế lực khác ở phương Nam không hề bị uy hiếp mà mạnh nham muốn động, hy vọng thừa thế quật khởi đoạt lấy chính quyền. Trong tình thế ấy, Lưu Dụ nhỏ bé có thể làm gì chứ?”.

Trác Cuồng Sinh ngửa mặt cười ha hả: “Mà thuyết thư này là khiêu chiến lớn nhất từ khi ta làm quán chủ đến nay, Lưu tiên sinh ngồi cho vững, đến khi ta kể xong màn này, đảm bảo huynh sẽ lập tức lên đường, cầm thư giới thiệu của ta đến gặp tiểu Lưu Dụ, từ đây bước lên con đường kiến công lập quốc”.

oOo

Hôm nay không hiểu là Phật tiết khánh điển gì, Quy Thiện tự chập chững khách dâng hương. Cũng may tịnh xá ở hậu viện là nơi hành nhân dừng bước, vậy nên tuy phía trước ồn ào huyên náo, nhưng phía sau Quy Thiện tự lại hết sức tĩnh lặng yên hòa.

Lưu Dụ trở lại tịnh xá, nhưng Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong ra ngoài chưa về khiến một bụng tâm sự trong lòng gã không biết phải bày tỏ cùng ai.

Hà! Gã cần phải tính kế giết chết một trong hai kẻ Lư Tuần hoặc Can Quy thì mới ăn nói lại với Tư Mã Đạo Tử được. Tác phong dùng người của Tư Mã Đạo Tử thế nào, gã thật không dám ngạo ca, nhưng lại không còn con đường nào khác cho gã lựa chọn.

Lư Tuần đã trở nên vô cùng đáng sợ, giờ đây đích thực là yêu đạo này đã thừa bản lĩnh lấy mạng nhỏ của gã. Tư Mã Đạo Tử đã hiểu lầm, Lư Tuần trước sau giám thị Lưu Lao Chi và Lang Nha vương phủ, mục tiêu không phải họ Lưu hay y, mà là muốn giết Lưu Dụ gã.

Đối với Lư Tuần mà nói, lưu lại Lưu Lao Chi hay Tư Mã Đạo Tử cũng bằng như lưu lại mầm họa để Tấn thất phân liệt, chỉ trăm lợi mà không có hại. Nhưng còn gã thì đã trở thành mối họa cho Thiên Sư quân, vì khi “nhất tiễn trầm Ẩn Long” truyền khắp thiên hạ, Lưu Dụ gã đã trở thành chân mệnh thiên tử trong mắt dân chúng, đối với đám ngu dân sùng tín Thiên Sư đạo cũng có ảnh hưởng nhất định.

Đây là tình huống Tôn Ân sợ xảy ra nhất.

Trở về phòng ngồi xuống, Lưu Dụ đang nghĩ xem có nên ra ngoài tìm Đồ Phụng Tam với Tống Bi Phong không thì bên ngoài vang lên tiếng động nhẹ nhàng.

Xương sống Lưu Dụ lập tức lạnh buốt, cảm giác như tử thần đang tiếp cận.

Gã nhận ra đó là tín hiệu của Nhậm Thanh Thị.

Đồng thời cũng thâm hồi hận, yêu nữ này có lẽ đã theo dấu gã từ Lang Nha vương phủ đến đây, tại trên đường gã cứ mãi nghĩ đến nhiệm vụ mà Tư Mã Đạo Tử giao phó nên tâm thần không khỏi phân tán, đến nỗi bị người theo sát phía sau mà cũng không hề cảm giác.

Nếu theo sau Nhậm Thanh Thị là Can Quy và thủ hạ của hắn, lần này chắc chắn gã khó mà toàn mạng.

Lưu Dụ nắm chặt chuôi đao, hít sâu một hơi thanh khí, chậm rãi nói: “Nhậm hậu, mời vào!”.

- o O o -